

[Kirsten Lee]

hvad jeg sagde – det gjorde han tilsyneladende ikke, så derfor skal jeg gentage det – ville han have hørt, at jeg henviste til, at Retslægerådet i februar 1983 sagde, at overlæge Hans Ehlers sad inde med et omfattende materiale, der ville kunne bearbejdes, således at vi fik de konkrete resultater af isolationsfængsling. Men der er ingen tvivl om, at man er i stand til at undersøge og vurdere konkret, hvilke virkninger isolationsfængsling har, både af psykisk og af fysisk art, på de fængslede. Det generelle spørgsmål behøver man ingen videnskabelige undersøgelser til.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg skal blot opfordre hr. Knud Lind til at læse videre i Retslægerådets erklæring fra den 12. oktober 1979, hvori der også står, at Retslægerådet af humanitære grunde kan tilslutte sig, at isolation af varetægtsfængslede i videst muligt omfang tidsbegrænses. Og det er jo det, der er tale om her, hr. Knud Lind, en tidsbegrænsning af totalisolation. Der er ikke tale om en ophævelse af domstolenes isolationsmuligheder, så jeg vil anbefale, at hr. Knud Lind læser hele erklæringen fra Retslægerådet. Deraf fremgår det, at det anbefaler denne tidsbegrænsning, og ikke det, hr. Knud Lind kunne uddrage af erklæringen.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Der er faldet en bemærkning om de humanitære grunde; det kan vi alle sammen tilslutte os, vi er jo alle sammen menneskevenlige. Men det reelle, som man skal tage stilling til i denne sag, er, at der hverken på nuværende tidspunkt, i 1983 eller den 12. oktober 1979, altså i al den tid, hvor SF har kørt løs på problemet, foreligger videnskabeligt bevis for, at isolationsfængsling er skadeligt, og det synes jeg at den radikale ordfører, fru Kirsten Lee, burde have tænkt på, inden hun for så hårdt frem.

Der foreligger intet bevis, og SF kunne formentlig godt have fået fremskaffet en sådan undersøgelse via sit medlemskab af Retsudvalget siden 1979. Det har man ikke gjort; man fremsætter bare sine paradeforslag uden det mindste videnskabelige bevis; det er det, jeg klan-drer SF for, og det er derfor, jeg siger, at det har

med noget helt andet at gøre. Det er undergravning af retsstaten uden videnskabelige beviser.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op-hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 74:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af reglerne vedrørende postspærring i forbindelse med konkurs og betalingsstandsning.

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 4/4 89).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (H.P. Clausen):

Med det beslutningsforslag, SF har fremsat, vil man pålægge regeringen at ændre de eksisterende regler om såkaldt postspærring i forbindelse med konkurser. SF mener, at postspærring kun skal kunne ske uden adressatens samtykke i de tilfælde, hvor skifteretten træffer afgørelse om det efter regler, der svarer til strafferetsplejens angående brud på meddelelses-hemmeligheden, og det foreslås også, at der fastsættes udtrykkelige regler vedrørende varigheden af posttilbageholdelser. Som det fremgår af forslagsstillernes skriftlige bemærkninger, er det spørgsmål, der tidligere har været debatteret, og derfor vil jeg ganske kort gennemgå reglerne om postspærring.

Det er jo sådan ved konkurs, at fallenten mister rådigheden over sit bo, og i forbindelse med konkursdekretet tager skifteretten normalt stilling til spørgsmålet om postudlevering. Det gælder for både post- og pengeforsendelser, og

[Justitsministeren]

der er altså tale om en dømsafgørelse. Forsendelser, som er påtegnet »Personlig« eller fremtræder som personlig korrespondance, bliver dog altid udleveret til skifteretten, som så tager stilling til, om forsendelsen – det kan være post eller penge – skal indgå i konkursboet eller kan udleveres til fallenten. Breve og adresseløse forsendelser udleveres til fallenten, medmindre skifteretten undtagelsesvis fastsætter andet ved bestemmelse.

Der er i SF's forslag en mangel eller svaghed, fordi man har overset en forskel mellem konkurs og betalingsstandsning. Ved betalingsstandsning bevarer skyldneren – i modsætning til, hvad der gælder ved konkurs – retten til at råde over sit bo i betalingsstandsningsperioden. Ganske vist beskikker skifteretten et tilsyn – normalt en advokat – for skyldneren i forbindelse med betalingsstandsning, og tilsynet skal være med til at træffe alle væsentlige beslutninger. Men da skyldneren i princippet har rådighed over sit bo, udleveres forsendelser til ham efter de almindelige regler, medmindre skyldneren og tilsynet i forening meddeler postkontoret noget andet. Med hjemmel i postlovens § 24 er der fastsat nærmere regler om postvæsenets medvirken til etablering af postspærring. Reglerne er i øvrigt blevet moderniseret for nylig, og de nye regler trådte i kraft 1. januar 1989.

Beslutningsforslaget rejser en række spørgsmål om stramning af disse regler. Det vil jeg gerne se nærmere på, men vi er på vej til at få sagkyndig vejledning i denne sag, og det synes jeg vi skal gøre brug af, inden vi tager stilling. Sagen er den, at Justitsministeriet i forvejen har et konkurslovsudvalg, som allerede arbejder med spørgsmål om konkurs. Derfor har jeg aftalt med udvalgets formand, retspræsident Frank Poulsen, at det vil give en forlods udtalelse om de spørgsmål, der er rejst her. Det kan udvalget godt trække ud af det arbejde, det i øvrigt foretager med en gennemgang af konkurslovgivningen.

Når udvalgets betænkning foreligger, vil jeg tage stilling til, hvorvidt der skal fremsættes forslag om ændring af de gældende regler. Det vil jeg altså ikke love i dag; jeg vil afvente den forlodsbetænkning, udvalget har lovet mig.

Pia Gjellerup (S):

Beslutningsforslaget omhandler et område, der er belagt med mange regler, men hvor der

lige netop er enkelte steder, hvor de mangler og i hvert tilfælde ikke er fuldstændige.

Den praksis, der har udviklet sig de steder, hvor der ikke har været regler om postspærring og om gennemførelsen af den, har givet nogle urimelige virkninger for den konkursramte, uden at formålet med postspærringen, nemlig sikring af, at værdierne tilfalder konkursboet, er blevet sikret mere af den grund. På Socialdemokratiets vegne kan jeg derfor sige, at SF's forslag er ganske afbalanceret. Formålet med postspærring opretholdes i fuldt omfang, men de urimelige virkninger, den måtte have for den enkelte, fjernes på ganske enkel vis.

Vi kan altså tiltræde beslutningsforslaget og medvirker gerne til at gennemføre det og gerne i lyset af, hvad vi måtte få at vide fra kyndig side om det udvalgsarbejde, der er i gang. Vi håber, at den del af Konkurslovsudvalgets arbejde, som ministeren peger på, kan fremskyndes og vil kunne foreligge, så vi kan tage principiel stilling til spørgsmålet allerede i denne folketingssamling.

Pernille Sams (KF):

Jeg skal undlade at gå ind på forslagens detaljer i denne omgang, men nøjes med at konstatere, at justitsministeren netop har oplyst, at han har bedt Justitsministeriets Konkurslovsudvalg om at udtale sig forlods om det emne, vi behandler her. Derfor mener vi, det er rigtigt, at Folketinget afventer den udtalelse og tager den med i vurderingen af spørgsmålet, inden vi lægger os fast og træffer beslutninger i sagen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg skal blot minde om, at en førstebehandling af et beslutningsforslag er udtryk for en principiel stillingtagen til et emne og ikke nødvendigvis til detaljerne i det, der berøres. Og derfor kunne det jo være hensigtsmæssigt at høre, om De Konservative har en positiv indstilling til sigtet med forslaget eller man udelukkende vil lade sin principielle stilling styre af et udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

Vi vil ikke lade vores principielle stilling styre af udvalgsarbejdet, som fru Pia Gjellerup an-

[Pernille Sams]

tyder det, men tage udvalgsarbejdets konklusion med i betragtning, når vi træffer vores principielle beslutning på området.

Traberg Smidt (V):

Justitsministeren har gennemgået det mere formelle i de nuværende regler og har også omtalt, at man pr. 1. januar 1989 har moderniseret de gældende regler om postspærring. Her er det jo sådan, at når man erklærer folk konkurs, har kreditorerne fået deres; det har vist sig, at man ikke kan køre videre, og så går hele maskineriet i gang.

Med hensyn til fallentens egen psykologiske og personlige situation er det jo sådan, at det meget ofte er menneskelige og psykologiske tragedier, man bliver vidne til, når man på nært hold overværer behandlingen af konkursboer. Der er derfor al mulig grund til at se positivt på tanken, der ligger bag, nemlig at se kritisk på postspærringsreglerne. Der sker mange misforståelser i en sådan situation, men man må forstå, at de personer, som bliver erklæret konkurs, er meget hudløse og tit tror, at »systemet« er ude på at genere dem i deres videre færden. Og det sker netop i en fase, hvor mange fallenter, berettiget eller ikke berettiget, har mange planer for fremtiden og måske har et naivt ønske om hurtigt at starte igen. I den situation er det jo ikke særlig gunstigt, hvis man føler, at alle er på nakken af én, og derfor skal man passe på med at lægge for meget i, at alting bliver standset af skifteretten.

I øvrigt kommer mange fallenter jo rent faktisk i gang igen. Vi ser forbløffende mange iværksættere med en fortid som fallenter både én og to gange, vi ser meget få, som misbruger systemet. Alligevel er der jo det hensyn at tage til folk, at hvis vi smadrer dem alt for meget i denne her situation, mister de helt lysten til at starte igen, og her kunne en lempelig administration af reglerne gøre sit til, at folk ikke blev alt for forskrækkede.

På den anden side må der også tages hensyn til, at dér, hvor der er ugler i mosen, er det tit sådan, at fallenterne gør, hvad de kan for at skjule midler og forsøger at redde midler over til en eventuel kommende virksomhed i ly af en konkurs. Det er noget, man ser meget ofte, nogle gange er det lovligt, andre gange ulovligt, og hvis man ikke har visse regler om postspærring, vil man derfor næsten opfordre til at gøre det

for nemt. Derfor synes jeg, det er tilfredsstillende, når ministeren siger, at Konkurslovsudvalget skal have lejlighed til at vende denne sag, fordi det beskæftiger sig og har beskæftiget sig med mange af de aspekter, jeg har været inde på her, bl.a. muligheden for at starte ny virksomhed.

En anden årsag til, at jeg ikke synes, det hæster så meget, er den modernisering af reglerne, som fandt sted pr. 1. januar 1989. Vi har dårlig nok nået at se, hvordan de virker; der er jo ikke meget mere end 1.000 konkurser om året i Danmark, hvor disse regler kan finde anvendelse. Og i de mange tilfælde, hvor det er selskaber, som går konkurs, er det jo ikke et problem, det er i de personlige konkurser, hvor det opleves, så lad os nu lige se, hvad Konkurslovsudvalget siger.

Men principielt vil jeg gerne sige, at fallenternes ve og vel ligger også os på sinde. Der ligger en ressource, som ikke må gå til spilde, det skulle en meget rigoristisk administration af postspærringsreglerne forhindre, og det mener vi altså heller ikke at de normalt gør.

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige tak til SF, fordi de har taget dette problem op. Stort eller lille, så har de alligevel påpeget, at det er her. Fremskridtspartiet er et fordomsfrit parti, som ikke ønsker at være med i den almindelige politiske grøftgravning. Hvis et parti rører ved nogle problemer – store eller små – så er det sagen, vi ser på, ikke partifarven, og det skal SF faktisk være glad for.

En ting, vi gerne vil have opklaret, er, at der for mig at se er et misforhold mellem forslaget ordlyd og de udtalelser, som kom fra justitsministeren. Det vigtige i spørgsmålet er, om det er ud fra en retskendelse, postspærringen sker, eller ikke. Det vil jeg meget gerne have opklaret hos SF og i særdeleshed hos justitsministeren, for hvis der foreligger en retskendelse om denne postspærring, ligger sagen jo en smule anderledes. Så kan man spørge, om reglerne i øvrigt er for strikke, men når man ser SF's forslag, får man umiddelbart det indtryk, at der ikke foreligger nogen domstolskendelse, men at den sker næsten pr. automatik fra postvæsenets side.

Derfor er det jo nok rimeligt – uden at det skal misbruges som en almindelig syltekrukke-manøvre – at Konkurslovsudvalget ser på sa-

[Knud Lind]

gen, men det kan udvalget vel også gøre, selv om forslaget er fremsat, og det er vel ikke noget, der skal tage flere år, for det vigtige i det her er den lille ting, om reglerne er for strikse. Der er et misforhold mellem det, som justitsministeren har sagt, og så forslagets ordlyd og indhold, hvoraf det fremgår, at der intet er, fordi jeg ved, at hvis det er en retsinstant – fogedret eller lignende – der har afsagt den kendelse, og det er også en domstol sidestillet med de andre domstole, så er det en anden sag. Det vil jeg godt bede ministeren om at klare op her ved den principielle runde, for det er ret vigtigt for Fremskridtspartiets indstilling.

Men vi vil se med velvilje på SF's forslag under det fortsatte udvalgsarbejde.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

I fortsættelse af og med udgangspunkt i hr. Knud Linds spørgsmål skal jeg ganske kort sige, at der er tale om en domstolsafgørelse. Det er skifteretten, der i forbindelse med, at konkursdekretet udfærdiges, tager stilling til spørgsmålet om postudlevering.

Det, der er sket ved moderniseringen fra 1. januar 1989, er, at tidligere var det sådan, at postvæsenet fulgte med i Statstidende og ofte begyndte at aflevere posten til skifteretten, før der forelå en tilkendegivelse. De nye regler i forbindelse med postspærring ved konkurs pålægger skifteretten at tage initiativ over for adresseposthuset og meddele bestemmelsen om postspærring, og så følger postvæsenet naturligvis anvisningen.

Moderniseringen indførte altså en samtidighed mellem konkursdekretets afsigelse og skifterettens beslutning om, hvordan posten til konkursboet skal behandles, og selve igangsættelsen af postspærring.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Det er jo ikke så nemt, når der under førstebehandlingen pludselig dukker et spørgsmål op af mere teknisk karakter, men jeg vil da gerne bede ministeren om her at bekræfte, at skifteretten selvstændigt tager stilling til spørgsmålet om postspærring, hvis det virkelig skulle være tilfældet. Det har jeg i hvert fald ikke hørt, og hvis det er tilfældet, er det mig bekendt en ganske ny praksis.

Postspærringen er en følge af afsigelsen af konkursdekretet og sættes ind ganske rutinemæssigt, men mig bekendt tages der ikke selvstændig stilling til postspærring i forbindelse med afsigelse af konkursdekretet. Men den juridiske diskussion kan vi jo tage op på et senere tidspunkt i udvalget, hvor den nok egner sig bedre.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Når jeg spurgte justitsministeren så konkret om det her, var det, fordi forslaget faktisk er en smule illusorisk ud fra det, ministeren siger nu, og derfor vil jeg godt konkretisere det lidt: Den postspærring, som foretages fra skifterettens side, bliver – går jeg ud fra – ført til protokols, og den konkursramte får det at vide, og jeg forstod, at den tilstilles postvæsenet efterfølgende. Der står i forslaget »Meddelelse tilstilles postvæsenet efterfølgende«. Efter den modernisering, som justitsministeren netop har angivet, skulle det være det, man allerede gør. Reelt er der kun tilbage i SF's forslag, at det skal ske med adressatens samtykke, og det kan jo godt blive problematisk i nogle tilfælde. Derfor er forslaget indskrænket til kun disse ord »med adressatens samtykke«. Det er reelt, hvad der bliver tilbage, hvis jeg hørte ret, hvad justitsministeren sagde. Det, jeg meget gerne vil have klarlagt her, er postspærringen, som sker ved skifterettens foranstaltning. Det bliver ført til protokols, og derefter bliver der tilstillet postvæsenet meddelelse efterfølgende. Det er reelt det, der står her i forslaget: »Meddelelse tilstilles postvæsenet efterfølgende.« Det sker allerede i dag. Derfor vil jeg nok sige til hr. Leif Hermann, at hvis vi kun har de 3 ord tilbage, bliver den jo noget tynd, og så ville det være rimeligt, om man lod det overgå til dette udvalg.

Kirsten Lee (RV):

Der er generelt mange problemer omkring konkurser, og disse problemer trænger til en løsning. Vi ser frem til en betænkning fra Konkurslovsudvalget, så vi kan få en generel løsning på dem.

I Det Radikale Venstre er vi tilfredse med justitsministerens tilsagn om, at vi kan få en forlods udtalelse om de spørgsmål, der er rejst her, fra Konkurslovsudvalget.

Nør Christensen (CD):

Jeg kan fuldt ud give tilslutning til de bemærkninger, der er faldet om menneskers situation, når de er i konkurs eller i betalingsstandsning. Jeg må nok sige, at vi har jo, som justitsministeren netop har oplyst det, fået nye regler, som er trådt i kraft for ganske nylig. Om det er nødvendigt at ændre reglerne for postspærring allerede nu, kan vi selvfølgelig altid tage op til diskussion her i salen og under udvalgsarbejdet.

Der er et enkelt afsnit, punkt 3 i beslutningsforslaget, som jeg har læst godt og grundigt igennem, for det er jo SF, der har stillet forslaget, og når man er CD'er, skal man normalt være ganske skeptisk, men jeg tror egentlig, at SF med punkt 3 har ramt noget, som vi godt vil kigge nærmere på. Jeg kan ikke lide, at man lægger sig fast på de 48 timer. Jeg kan bedre lide, hvis man får en lidt blødere formulering, således at det bliver noget i retning af »skal ske snarest« el. lign. Men jeg tror, at SF her har ramt et område, hvor man kan forvente Centrum-Demokraternes tilslutning, altså en mere lempelig administration af disse ting. Det vil jeg godt give umiddelbar principiel tilslutning til. Jeg forstod på en tidligere ordfører, at det var det, det drejede sig om.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Før vi startede denne debat, havde vi i Kristeligt Folkeparti besluttet os til at være positive over for forslaget og de intentioner, der ligger i det. For det gælder om, som det også er udtrykt af andre ordførere, at begrænse de menneskelige problemer omkring konkursen. Vi har nu fået nogle udtalelser fra justitsministeren, som kan indgå i udvalgsbehandlingen. Så vi tilsiger en positiv udvalgsbehandling.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne sige tak til de ordførere, der, sådan som jeg har forstået bemærkningerne, sikrer et flertal bag forslaget. Det drejer sig om ordførerne for Socialdemokratiet, Fremskridtspartiet, Kristeligt Folkeparti og CD.

Det er overordentlig tilfredsstillende at se, at der faktisk er flertal for at skabe en retssikkerhed for fallenter, i hvert fald en retssikkerhed af samme styrke som den, man bruger over for folk, som har forbrudt sig mod lovgivningen. Det er ikke nogen forbrydelse i dette land at gå

konkurs. Det er noget, som i et samfund som vores er en normal foreteelse, undertiden beklageligvis lidt for normal, hvor den går hen og tenderer mod misbrug, men konkurs er noget, som et samfund som dette nødvendigvis må betjene sig af.

Imidlertid er det sådan, som hr. Traberg Smidt også fremhævede, at der, når det drejer sig om personlige konkuser, er ganske betydelige menneskelige hensyn at tage. Hr. Traberg Smidt brugte udtrykket, at man var bekymret for fallentens ve og vel. De ressourcer, der lå hos de mennesker, der er gået konkurs, var det væsentligt at kunne udnytte.

Jeg er helt enig med hr. Traberg Smidt i de betragtninger. Så meget desto mere afgørende er det, at fallenten ikke oplever konkursen som en total umyndiggørelse, netop sådan som reglerne om postspærring har været administreret. Jeg skal så sige undskyld til justitsministeren, fordi jeg ikke har været præcis med hensyn til reglerne for betalingsstandsning; jeg er klar over, at de er anderledes, og det burde være fremgået tydeligere af beslutningsforslaget.

Når vi ser på konkurs, er der i hvert fald tale om noget af det, som en utrolig masse mennesker, der har prøvet det, opfatter som en total umyndiggørelse, ikke bare på dette område, men også på en lang række andre områder inden for skifterettens måde at behandle konkursboet på, herunder i særlig grad spørgsmålet om realiseringen af konkursboets værdier.

Sådan som vi har opfattet den gældende retstilstand, er det afsigelsen af konkursdekretet, der er tilstrækkelig til at udløse postspærringen, og denne postspærring udløses rutinemæssigt. Der tages ikke, som det fremgår af forslagets bemærkninger, stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en postspærring selvstændigt i konkurssituationen er nødvendig.

Vi har så sagt, at det er i meget vidt omfang noget, som de mennesker, der er gået konkurs, kan indse nødvendigheden af, og vi har derfor en forholdsvis enkel regel om, at i det øjeblik man samtykker i postspærringen, meddeles dette særskilt til skifterettens protokol.

Jeg vil godt i den forbindelse sige, at det jo også er væsentligt, hvis man skal have et lidt mere moderne syn på disse ting, at fallenten inddrages i konkursboets behandling med henblik på at få skabt de bedst mulige dividender til kreditorerne, og at man dermed også får

[Leif Hermann]

skabt det bedst mulige grundlag for, at fallenten kan fortsætte en forretningsmæssig virksomhed, eventuelt genoptage den forretningsmæssige virksomhed, hvis boet slutter positivt.

I det øjeblik fallenten ikke samtykker, er man i den situation, at man ikke rigtig har andre muligheder end at gå frem efter de bestemmelser, der gælder i retsplejeloven, når man skal foretage brud på posthæmmeligheden.

Vi ser ikke noget ejendommeligt i det. Vi ser i og for sig heller ikke de store vanskeligheder ved at opnå sådanne kendelser. Men der er altså indbygget væsentlig flere retsgarantier i den situation, end der er indbygget aktuelt, hvor man overhovedet ikke spørger fallenten om, hvorvidt der kunne være problemer med en postspærring.

Endelig har vi sat en grænse på de 48 timer, som vi har angivet i bemærkningerne, for at sikre os, at fallenten, om jeg så må sige, kan leve videre med en normal brevkontakt med omverdenen, så normal, som den kan blive under de omstændigheder: Kontakt med familie og venner, spørgsmålet om ansøgninger om stillinger og den slags ting.

Vi synes, at det er et moderat forslag. Det er da også glædeligt, at justitsministeren, og det vil jeg gerne takke for, har benyttet lejligheden til at bede om, at Konkurslovsudvalget kommer med en forlodsudtalelse om dette spørgsmål. Ministeren siger, at han så vil tage stilling på baggrund af den forlodsudtalelse, når den kommer.

Vi har ikke i Socialistisk Folkeparti noget imod at vente på den forlodsudtalelse, men jeg er enig med fru Pia Gjellerup i, at den forlodsudtalelse nok må foreligge forholdsvis hurtigt. Jeg er enig med fru Pia Gjellerup i, at vi udmærket kan tage principiel stilling til dette spørgsmål i denne folketingssamling – dette så meget desto mere på baggrund af de bemærkninger, der er faldet fra de forskellige partiers ordførere.

Jeg skal ikke forlænge debatten, men endnu en gang sige tak for den positive holdning, som har været gennemgående i debatten, og tak til ministeren for det initiativ, der er taget forud for denne førstebehandling ved at sætte Konkurslovsudvalget i gang med en udtalelse.

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg er enig med hr. Leif Hermann i, at der er

grænser for, hvor detaljeret man skal gå ind i stoffet her ved førstebehandlingen af et beslutningsforslag.

Men jeg tager alligevel ordet for at sige, at jeg har en fornemmelse af, at SF ved formuleringen af forslaget ikke har været helt kendt med de nye regler, som blev formuleret i efteråret og trådte i kraft i begyndelsen af 1989.

Når jeg citerede dem forholdsvis præcis, er det, fordi jeg selv havde med det at gøre dengang, da jeg havde ansvaret for postvæsenet og derfor var involveret i opstillingen af disse nye regler, som jeg ikke skal gå dybere ind i her, men som jeg måske mest praktisk har oversendt til Retsudvalget, således at det bliver klart, hvordan reglerne er.

Må jeg endelig sige, at vi er ganske enige om, at i forbindelse med konkurslovgivningen er det rigtigt, at retssikkerheden, at hensynet til behandlingen omkring konkursen og af dem, der rammes af den – det gælder specielt de private konkurser, for der er nok en forskel mellem private konkurser og selskaber af forskellig art, der går konkurs – spiller en meget stor rolle. Det er også derfor, jeg er meget optaget af at få disse ting set i sammenhæng med det arbejde, der i øvrigt foregår med henblik på en fornyelse af hele konkurslovgivningen, fordi dette jo kun er et hjørne af den, som må ses i den samlede sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg skal lige sige til justitsministeren, at vi ikke har været opmærksomme på, at postloven er ændret pr. 1. januar 1989, således som ministeren har redegjort for det, men det ændrer jo intet med hensyn til beslutningsforslagets tekst.

Det er udmærket, at det nu er sådan, at postvæsenet ikke, om jeg så må sige, på eget initiativ og ved at sidde og filosofere over, hvad der står i Statstidende, giver sig til at standse posten til folk. Men det ændrer ikke ved det principielle retssikkerhedsproblem, som beslutningsforslaget rejser, og jeg har også forstået ministeren på den måde, at det ikke er den indvending, som skaber vanskeligheder for vedtagelse af forslagens principper.

Knud Lind (FP):

Som sagt ville vi selvfølgelig gerne fortsat se positivt på det forslag, der er fremkommet un-

[Knud Lind]

der udvalgsarbejdet. Vi må dog sige, at det er pudsigt, at SF, som via manglende økonomisk ansvarlighed i den politik, de fører – afgiftspolitikken, det rekordagtige skattetryk osv. – faktisk selv har været årsag til, at en del mennesker er gået fallit, derefter gør sig til bannerførere for disse fallenter og deres ve og vel. Det vil jeg kalde et uforklarligt politisk paradoks.

Når jeg netop ved de principielle bemærkninger har været interesseret i postlovens ændring og også i de regler, som nu gælder, er det ud fra det, ministeren har forklaret her, at der reelt kun er ordene »med fallentens samtykke« tilbage i SF's forslag. Det er det, jeg gerne vil have opklaret, for hvis det er korrekt, må man nok sige, at dette forslag nærmer sig, måske på grund af en vis uvidenhed fra SF's side, inden man fremsatte lovforslaget, unødigt trætte af Folketinget. Derfor vil jeg gerne have det klarlagt med det samme.

Leif Hermann (SF):

Jeg skal med et forsøg på en vis form for selvbeherskelse undlade at svare på hr. Knud Linds grovheder, men prøve på at forklare hr. Knud Lind, hvad beslutningsforslaget handler om. Hr. Knud Lind har tidligere tilsluttet sig beslutningsforslagets principper, så det er jo lidt interessant, at hr. Knud Lind nu pludselig ikke kan finde ud af, hvad det handler om.

Hvis nu hr. Knud Lind tog sine briller på og kiggede på beslutningsforslaget, ville hr. Knud Lind se punkt 1: Postspærring foretages med adressatens samtykke ved en tilførsel herom til skifterettens protokol.

Mig bekendt har justitsministeren ikke på noget tidspunkt, hr. Knud Lind, fortalt, at der skal samtykke til postspærring, for at man kan klare det på den måde, det klares på i dag. Der afsiges et konkursdekret, og herefter sendes der meddelelse til postvæsenet. Der er intet sagt fra justitsministerens side om fallentens samtykke.

Nå, det var fint, at hr. Knud Lind har fat i det. Så tager vi fat på det næste punktum: Såfremt adressaten ikke samtykker, træffer retten afgørelse, jf. retsplejelovens kapitel 71.

Så vidt jeg hørte hr. Knud Lind, tilsluttede hr. Knud Lind sig faktisk også det princip. Hr. Knud Lind nikker. Det sidste punktum mener jeg ikke hr. Knud Lind har ytret sig om, men jeg tror egentlig ikke, hr. Knud Lind kan være så forfærdelig uenig i, at det er rimeligt med en

overgrænse for, hvor lang tid man kan holde folks post tilbage.

Må jeg så spørge hr. Knud Lind: Hvad er det egentlig så, hr. Knud Lind er ude efter med de sidste bemærkninger? Jeg skal ikke tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Socialistisk Folkeparti er skyld i landets økonomiske ulykker. Det er ikke os, der er regeringens parlamentariske grundlag. Vi har ikke været det siden 1982. Derimod har hr. Knud Lind jo nok i et vist omfang været med til at støtte både dette og hint, der gør, at regeringen sidder endnu. Men jeg vil gerne bede hr. Knud Lind om at konkretisere, hvor det så egentlig er, at hr. Knud Linds problemer i forhold til det principielle nu er? For det må hr. Knud Lind forklare, når han har tilsluttet sig det principielle og derefter fortæller os, at vi burde faktisk have en bøde for unødigt trætte.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

For det første har jeg ikke talt om nogen bøde for unødigt trætte. Jeg sagde, det var unødigt trætte.

Det næste, jeg må sige, er, at det er en fantastisk forsvarstale, hr. Leif Hermann holder her, for når man ser på det konkrete, jeg sagde, så var det det, at ud fra ministerens forklaring – hvis hr. Leif Hermann ser i sit eget forslag – sker der reelt – ganske vist via en skifteret, men det er også en domstol – en domstolsprøvelse af den beslutning.

Det er jo en del af hr. Leif Hermanns forslag. Tilbage – det har hr. Leif Hermann ret i – er spørgsmålet om samtykke og spørgsmålet om, hvor længe det skal vare, men realiteterne er umiddelbart, når man ser hr. Leif Hermanns forslag, at man godt kan få det indtryk, at det nærmest er postvæsenet, der pr. automatik – det er det, jeg er i tvivl om – foranstaltede det, uden at de har fået meddelelse fra skifteretten, men det er ikke tilfældet. Skifteretten giver meddelelse til postvæsenet, forstod jeg på ministeren, og derefter foretager man spærringen, og skifteretten meddeler det først, har jeg forstået på ministeren, når sagen har været bragt for skifteretten. Jeg har ikke fået svar fra ministeren, men jeg går ud fra, når skifteretten har afsagt en kendelse, at den så bliver ført til protokols, og deri kommer også spørgsmålet om postspærring. Derfor er der faktisk de to små ting tilbage.

[Knud Lind]

Jeg vil sige til hr. Leif Hermann, at jeg ikke tror, der er ret mange af fallenterne, der vil give det samtykke, men som sagt, vi vender tilbage til det i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingene.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådets Rådgivende Forsamlings 41. ordinære session.

(Jf. tidenden sp. 7897).

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Til dette valg er anmeldt følgende valggrupper:

en gruppe på 97 medlemmer: Det Konservative Folkeparti, Venstre, Fremskridtspartiet, Det Radikale Venstre, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti;

en gruppe på 80 medlemmer: Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti.

De forskellige grupper har udpeget følgende medlemmer og stedfortrædere:

Grove (KF) med stedfortræder Per Stig Møller (KF)

Bjørn Elmquist (V) med stedfortræder Bollmann (CD)

Kirsten Jacobsen (FP) med stedfortræder Elisabeth Arnold (RV)

Ivar Nørgaard (S) med stedfortræder Erik B. Smith (S)

Erik Holst (S) med stedfortræder Inger Harms (SF).

Meddelelser fra formanden:

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (4/4 89):

Udtræder: Sønderby (V)

Ny stedf.: Anna Lise Vesterby (V)

Forsvarsudvalget (4/4 89):

Udtræder: Hanne Severinsen (V)

Ny stedf.: Anna Lise Vesterby (V)

Boligudvalget (4/4 89):

Udtræder: Jørgen Winther (V)

Ny stedf.: Anna Lise Vesterby (V)

Uddannelsesudvalget (4/4 89):

Udtræder: Povl Brøndsted (V)

Nyt medl.: Anna Lise Vesterby (V)

Forsvarsudvalget (6/4 89):

Udtræder: Jens Thoft (SF)

Nyt medl.: Tommy Dinesen (SF)

Retsudvalget (6/4 89):

Udtræder: Erling Christensen (S)

Nyt medl.: Ole Espersen (S)

Udtræder: Frank Jensen (S)

Ny stedf.: Erling Christensen (S)

Retsudvalget (7/4 89):

Udtræder: Marianne Jelved (RV)

Nyt medl.: Kirsten Lee (RV)

Forsvarsudvalget (7/4 89):

Udtræder: Tommy Dinesen (SF)

Nyt medl.: Jens Thoft (SF)

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 12. april 1989, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 14.52

De pågældende er herefter valgt.